

confidence and in their abilities to communicate, and also help others to support communication, put themselves in its place and the ability to cope with situations arising in the process of misunderstanding of communication partners.

Communicative competence presupposes the possession of various speech functions, that is, the formed ability to express one or another communicative intention: a request, consent, invitation, refusal, advice, reproach, etc.

Competence is formed in the process of teaching by the teacher, family, friends, politics, religion, national culture and traditions and other factors. In this regard, the implementation of a competence approach depends on the entire educational and cultural situation in which a person lives and develops and from other competences that a person acquires in the course of his life.

With all the diversity of approaches, we can conclude that: communicative competence is considered as "knowledge" not only declarative (demonstration of knowledge in the form of using or recognizing language rules and examples), but also procedural (using the language to achieve communicative goals).

All components of communicative competence are interconnected, "servicing" speech activity, determining the success of communication and showing the level of practical knowledge of a foreign language among students.

The components of communicative competence are not only linguistic in nature, but also include the ability of students to build and understand meaningful texts, effectively communicate and accurately perceive communicative content, achieve the goal of verbal communication and interact with representatives of a different culture.

Testing the components of communicative competence is considered as the main way of pedagogical measurement of the results of mastering a foreign language as one of the main components for European legal professionals.

Кононець Віта Петрівна,

старший викладач кафедри
адміністративного права, процесу та
адміністративної діяльності,
кандидат юридичних наук, майор поліції
*(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)*

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ДОСЛІДЖЕНЬ ОСІБ З ВИКОРИСТАННЯМ ПОЛІГРАФА ЯК ЗАСОБУ ОТРИМАННЯ ІНФОРМАЦІЇ

Поліграф як науково-технічний прилад системно використовують у таких напрямках правозастосовної практики: психологічний відбір кандидатів для заміщення вакантних посад (кадровий «скринінг»); спеціальні (внутріш-

ні) перевірки й службові розслідування, а також виконання завдань у межах досудового й судового провадження щодо вчинених кримінальних та інших правопорушень. Однак, розвиваючись, ці практичні напрями, на жаль, стикаються з різноманітними проблемними питаннями, особливо в контексті кримінального судочинства.

Слідчі, прокурори, судді нерідко констатують недостатність вітчизняної практики застосування поліграфа; недосконалість нормативно-правових документів, що регламентують відповідну діяльність; доцільність застосування цього приладу та його результатів у кримінальному, цивільному, господарському, адміністративному провадженні; обмеженість поінформування стосовно міжнародної правозастосовної практики використання поліграфа та його результатів тощо.

Кабінет Міністрів України надає наступне визначення: «**Поліграф** – технічний багатоканальний (у тому числі має канал виявлення протидії) реєстратор психофізіологічних реакцій суб'єкта дослідження, який дає можливість виявляти і фіксувати психофізіологічні реакції суб'єкта дослідження на певні стимули (подразники) шляхом перетворення його психофізіологічних показників активності з аналогових сигналів у цифрові сигнали, які відображаються у вигляді кривих на поліграмах» [1].

Міністерство внутрішніх справ України: «**Поліграф** – різновид психофізіологічної апаратури, що використовує комплексну багатоканальну комп'ютерну методику реєстрації змін психофізіологічних реакцій людини на певні психологічні стимули» [2].

Міністерство оборони України: «**Поліграф** – комп'ютерний технічний засіб, що має відповідну сертифікацію, який здійснює реєстрацію змін психофізіологічних реакцій людини у відповідь на пред'явлення за спеціальною методикою певних психологічних стимулів, не завдає шкоди життю, здоров'ю людини та навколишньому середовищу» [3].

Міністерство доходів і зборів України: «**Поліграф** – комп'ютерний технічний засіб, що відповідно до його технічних характеристик здійснює реєстрацію змін психофізіологічних реакцій людини у відповідь на пред'явлення за спеціальною методикою певних психологічних стимулів, не завдає шкоди життю, здоров'ю людини та навколишньому середовищу» [4].

В Україні питання впровадження поліграфа, зокрема в діяльність правоохоронних органів, почали вивчати вже за часів незалежності.

У 1997 р. українська діаспора із США передала до МВС України десять апаратно-програмних приладів моделі «Аксітон». Наступного року фахівці МВС України здійснили перші спроби використання поліграфа в оперативно-розшуковій діяльності вітчизняних правоохоронних органів. А вже у 1999 р. п'ять англомовних офіцерів із Національної академії внутрішніх справ України (м. Київ) та Львівського юридичного інституту МВС України протягом двох місяців навчались у США (Академія судової психофізіології в м. Ларго штату Флорида). Перші поліграфологи були підготовлені за сприяння

Українсько-американської асоціації поліцейських (м. Чикаго, США). Надалі поліграфологи цієї академії неодноразово надавали допомогу УМВС України в обласних центрах щодо проведення експертних психофізіологічних досліджень осіб, яких підозрювали в учиненні злочинів. Того року вітчизняні правоохоронці провели понад 50 опитувань на поліграфі за різними напрямками діяльності. Наступного 2000 р. наказом ГУБОЗ МВС України було запроваджено застосування поліграфів у кадровій роботі та оперативно-розшуковій діяльності підрозділів у боротьбі з організованою злочинністю. Упродовж 2000–2006 рр. фахівці провели 1757 опитувань осіб на поліграфі, зокрема 1020 – під час проведення оперативно-розшукових заходів і 737 – для вирішення питань кадрового забезпечення, зокрема, встановили причетність близько 230 осіб до вчинення понад 120 кримінальних злочинів [5, с. 23–24].

Уже наступного року було видано наказ МВС України «Про проведення експерименту щодо використання комп'ютерних поліграфів у діяльності органів внутрішніх справ» від 28 серпня 2001 р. № 743.[6], завдяки якому поліграф було системно запроваджено у сферу правоохоронних органів України з ліквідацією обмежених можливостей застосування цього приладу в оперативно-розшуковій діяльності. На основі наказу фахівці розробили та впровадили Інструкцію про порядок використання в діяльності ОВС поліграфів (комп'ютеризованих приладів реєстрації психофізіологічних реакцій людини) № 1373/9972 [8], що значно розширило можливості застосування поліграфа в кримінальному судочинстві України.

Після затвердження колегією МВС України «Програми протидії злочинам проти життя та здоров'я проти особи на 2008–2012 роки» від 25 липня 2008 р. № 17км/1, де у п. 4.23 було передбачено системне використання поліграфа та отриманих за допомогою його результатів у роботі ОВС, спрямованих на ефективне розкриття злочинів проти життя та здоров'я людини, цей процес загальмувався з огляду на політичну ситуацію в нашій країні[9].

Діяльність щодо використання поліграфа також відображено у Законі України «Про Національну поліцію». Так, ч. 2 ст. 50 цього Закону визначено конституційні вимоги відносно порядку проходження тестування громадян на поліграфі, які виявили бажання вступити на службу до Національної поліції [10].

Міністерство юстиції України внесло відповідні зміни у свої законодавчі акти, пов'язані з використанням поліграфа. Зокрема, 27 липня 2015 р. було видано наказ № 1350/5 «Про внесення змін у наказ Міністерства юстиції України від 8 жовтня 1998 р. № 53/5» [11], яким урегульовано питання підготовки й призначення судових експертів та експертних досліджень. Цей наказ доповнив розділ 6 «Психологічна експертиза» новим п. 6.8 такого змісту: «З метою отримання орієнтуючої інформації можуть проводитися опитування із застосуванням спеціального технічного засобу – комп'ютерного поліграфа». Тобто результати застосування науково-технічного приладу – поліграфа

офіційно набули ваги значущих орієнтуючих інформаційних даних для кримінальних, цивільних, адміністративних, господарських та інших проваджень, а також для забезпечення запитів зацікавлених фізичних (юридичних) осіб. Зокрема, пп. 6.8.1 вказаного наказу Міністерство юстиції України визначило предмет опитування із застосуванням спеціального технічного засобу – комп'ютерного поліграфа та отримання орієнтуючої інформації, яка стосується: ступеня вірогідності повідомленої інформації опитуваною особою; повноти наданої опитуваною особою інформації; джерел отримання опитуваною особою інформації; уявлення опитуваної особи про конкретну подію; іншої орієнтуючої інформації, необхідної для конструювання версій розслідування конкретних подій.

Водночас, відповідно до пп. 6.8.2 цього наказу, такі опитування можуть проводитися лише за наявності письмової згоди на те особи, яка буде проходити тестування на поліграфі. Вищевикладене свідчить, з одного боку, про позитивні зміни в напрямі подолання негативного ставлення окремих державних владних інституцій до поліграфа, а з іншого – про те, що залишається низка чинників, які стримують усебічне застосування цього науково-технічного приладу в правозастосовній практиці, зокрема в системі вітчизняних правоохоронних органів. Здебільшого це зумовлено: недостатністю нормативно-правового забезпечення, яке б регулювало правовідносини щодо проведення опитування (дослідження) осіб на поліграфі та використання отриманих результатів тестування громадян; не розробленістю державної цільової програми з упровадження поліграфа в різні сфери суспільних правовідносин, зокрема в систему правоохоронних органів України; відсутністю програми практичного обміну досвідом з європейськими державами стосовно практики застосування поліграфів та результатів їх використання у вітчизняному кримінальному, цивільному, господарському, адміністративному судочинстві; уповільненим розвитком вітчизняних науково-технічних, практичних і методичних рекомендацій за даним напрямом діяльності; не відпрацьованістю механізму державної підготовки фахівців із використанням поліграфа, діяльність яких була б спрямована на сприяння правоохоронним органам України; відсутністю в державних науково-дослідних інститутах судових експертиз психофізіологічної експертизи з використанням поліграфа тощо.

До того ж, відсутність належного правового врегулювання цієї діяльності в Україні призводить до певної «самодіяльності», тобто довільного застосування поліграфа у власних цілях, незважаючи на високу ймовірність порушення права людини та громадянина. Цілком очевидно, що нині потрібно чітко відпрацювати правовий механізм проведення опитувань (досліджень) осіб за допомогою цього пристрою. Варто розробити та юридично закріпити вимоги до осіб, які отримують сертифікат (свідоцтво, диплом – будь-який документ), що дає змогу бути поліграфологом, тобто захистити наших співвітчизників від дилетантів і самозванців.

Таким чином, розв'язання цих та інших проблем, пов'язаних із діяль-

ністю щодо використання поліграфа в Україні, надасть можливість окремим його опонентам по-іншому подивитися на цей науково-технічний прилад та отримані за його допомогою результати, упевнитись у позитивних аспектах його використання, на противагу прагненню заборонити поліграф у зв'язку з небажанням змінювати якість свого життя та країни загалом на краще.

Порядок проведення психофізіологічного дослідження із застосуванням поліграфа у Державному бюро розслідувань, затверджений Постановою Кабінету Міністрів України від 11.05.2017 № 449

1. Положення про психологічне забезпечення в Національній гвардії України, затверджене Наказом Міністерства внутрішніх справ України від 08.12.2016 № 1285

2. Інструкція про порядок організації та проведення опитування персоналу з використанням поліграфа у Міністерстві оборони України та Збройних Силах України, затверджена Наказом Міністерства оборони України від 14.04.2015 № 164

3. Інструкція щодо застосування комп'ютерних поліграфів у роботі Міністерства доходів і зборів України, затверджена Наказом Міністерства доходів і зборів України від 02.08.2013 № 329

4. Про проведення експерименту щодо використання комп'ютерних поліграфів у діяльності органів внутрішніх справ України [Електронний ресурс] : наказ МВС України від 28 серп. 2001 р. № 743. – Режим доступу: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/main>.

5. Про подальший розвиток служби психологічного забезпечення оперативно-службової діяльності органів внутрішніх справ України [Електронний ресурс] : наказ МВС України від 28 лип. 2004 р. № 842. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/>

6. Про порядок використання в діяльності ОВС поліграфів (комп'ютеризованих приладів реєстрації психофізіологічних реакцій людини) [Електронний ресурс] : Інструкція МВС України від 27 жовтня 2004 р. № 1373/9972. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=z1373-04>.

7. Про оголошення рішення колегії МВС України [Електронний ресурс] : наказ МВС України від 31 лип. 2008 р. № 370 // Програма протидії злочинам проти життя та здоров'я особи на 2008–2012 рр. : рішення колегії МВС України від 25 лип. 2008 р. № 17км/1. – Режим доступу: umdpl.info/files/docs/1288074253.doc.

8. ЗУ «Про Національну поліцію» [Електронний ресурс] : Закон України від 2 лип. 2015 р. № 580-VIII // Верховна Рада України. – Режим доступу: zakon5.rada.gov.ua/laws/show/580-19.

9. Про внесення змін в наказ Міністерства юстиції України від 8 жовт. 1998 р. № 53/5 [Електронний ресурс] : наказ Міністерства юстиції України від 27 лип. 2015 р. № 1350/5. – Режим доступу: <https://minjust.gov.ua/news/47479>.